

aanving het spelletje mede te spelen; hij veinsde telkens Mientje iets in het oor te fluisteren om dan spottend naar de juffrouw te kijken, zoodat het arme mensch er tureluursch van werd. Het was een verademing voor Mientje en Leentje, toen de kalfskop werd weggenomen en voorgediend. Maar geen van beiden durfde er van eten en nu en dan, onder het overige gedeelte van den maaltijd, vernam men nog een onmiddellijk ingehouden geproest; dat was een der meisjes die weer aan den kalfskop dacht.

De schoone weduwe had zich, onderwijl dit voorviel, met den gastheer onderhouden, teruglevend in de herinnering van eenige jaren geleden en haar overleden man gedenkend, met wien zij te kort door een zoo gemakkelijken band was verbonden geweest. Een man, zeide zij, die zijne gestrenge standvastigheid wist te temperen door eene inschikkelijke toegevendheid en die haar slechts een enkel vriendelijk verwijt placht te maken, namelijk dat zij hem geen kroost vermocht te schenken. Zij zuchtte af en toe bij die herinneringen, met haar mooie schouders draaiend en haar smachtende oogen omhoog richtend, zoodat het den dokter moeite kostte te midden van al die onnatuur een beleefd gastheer te blijven en haar niet eens hartig de waarheid te zeggen. „Wat een doortrapte bedriegster!” dacht hij, „om van een gemakkelijken band te spreken, terwijl toch een ieder weet dat die gemakkelijkerheid althans voor wijlen den heer Noordhuijs wel iets te wenschen heeft overgelaten, aangezien zij hem keer op keer door haar verdraaide coquetterie weergaasch nijdig heeft gemaakt, zoodat hij dan ook aan eene beroerte, door drift verwekt, ontijdig is bezweken.” En hij was verheugd toen hij haar weder aan Blijleven kon afstaan; hij verkoos duizendmaal de bezwarende verhalen van juffrouw Doorzicht, die hij nu al vijf-en-twintig jaar kende en die een braaf, goed mensch was; een hart van goud als zijn vrouw placht te zeggen.

Deze laatste bleef een wakend oog over den gang van den maaltijd houden. Met vreugd had ze bespeurd hoe Mientjes neerslachtigheid spoedig was geweken en het kalfskoptafereel had zij, van uit haar rustig hoekje, met belangstelling gadeslagen. „Laten de jongelui maar flink lachen,” dacht ze, „wie weet hoe gauw ze in de zorgen komen! Ze hebben zeker weer iemand te pakken, die platjes; wacht maar! ik zal er wel achter komen.” Zij betreurde het eigenlijk, dat Blijleven naast Mientje zat; voor het eerst maakte de joviale dikkerd een onaangename indruk op haar. En het verbaasde de gastvrouw, dat hetzelfde het geval was met mevrouw Noordhuijs; tot nogtoe had zij deze altijd tamelijk wel kunnen lijden en haar overal verdedigd, maar van middag trof het haar dat zij zoo onnatuurlijk was. Altijd een slag om den arm; nooit eens rond en open voor de dingen uitkomen. Thans — mevrouw van Arken hoorde het duidelijk — was ze bezig Blijleven uit te hooren over de huisvrouw van Mourand. Vond hij dat waarlijk zoo'n knappe vrouw als velen meenden? Blijleven zei, dat ze er heel goed uitzag. Sprak Blijleven haar wel? Blijleven had wel eens iets in haar winkel gekocht, zooals alle Haagsche heeren, voor de aardigheid.

„Wel,” zei mevrouw Noordhuijs, „dan is er toch veel kwaadsprekerij in de wereld.”